

धु का ळी

बंजारा हॉटेलच्या त्या
प्रशस्त बूफे हॉलमध्ये पार्टी संगात
आली होती. प्रसिद्ध उद्योगपती
कुलदीपसिंगजी यांनी ही पार्टी
आयोजित केली होती. उद्योगपती
कुलदीपसिंगजींनी आयोजित
केलेली पार्टी म्हणजे तिथे केंद्र
सरकारचे व राज्य सरकारचे
मोठमोठे अधिकारी, तसेच
निरनिराळ्या क्षेत्रातील प्रमुख
व्यक्ती, चित्रपटसृष्टीतील लोकप्रिय
नटनव्या वगैरे मोठमोठी माणसं
हजेरी लावायची हे ठरलेलं.

क्राइम ब्रॅंचचा एक प्रमुख
अधिकारी म्हणून मीही या

पार्टीला हजर होतोच. ही अशी पार्टी म्हणजे आमच्या क्राइम ब्रॅंचच्या अधिकाऱ्यांना मोठी पर्वणीच असते. या अशा पार्टीतून काही कटांचे धागेदोरे मला सापडले आहेत. या पार्टीतच अशा काही जबरदस्त राजकीय व्यक्तिमत्वाच्या व्यक्ती मला इथंच भेटल्या. आणि इथंच अशाच ठिकाणी आपल्या स्पष्ट अनुभवास येतं की, या उच्च समाजातील व्यक्तीच्या मनातील नैतिक बंध किती सैल असतात.

मला व्यक्तिश: अशा पार्टीज् आवडतात. कारण या अशा पार्टीचं वातावरण धुंद असतं. संगीताची हव्हावार सुरावट फुलांच्या वासासारखी अलगद या वातावरणात भरून राहिलेली असते व त्या सुरावटीच्या नादात उंची मद्याचे खाली भरले जातात... रिते होतात. एकदा का या मद्याचे घोट घशाखाली उतरले की कैफ कसा त्या धुंद वातावरणात मस्ती आणतो ! मजा आणतो ! माणसामाणसांतलं अंतर पार नाहीसं होतं ! मन कसं उघडं उघडं होतं ! मनातले सांधेकोपरे कसे लखलखीत होतात ! मग एखादा आपल्या मनातल्या कोंडल्या गेलेल्या व्यथा बोलू लागतो, तर दुसरा मद्याचे घोट घेताघेताच त्या संगीताची लय पकडून तालबद्ध पावलं टाकू लागतो, तर कुणी एखाद्या तरुणीच्या नव्या ओळखीतून उधळलेल्या सात रंगात ओला ओला होतो... भिजत राहतो...

मंद प्रकाश... त्या प्रकाशात बेमालूमपणं मिसळून जाणारी संगीताची लय... पाण्यातल्या मासोळीसारखी सिगारेटची वरवर वेलांटी घेत तरळणारी धूम्रवलयं... एक आगळीच धुंदी... कैफ... मस्ती... जातपात, धर्म, श्रीमंती, गरिबी नसलेलं एक अनिर्बंध जग... हसण्यात, नाचण्यात पार रंगलेलं... काहीसं स्वैर... स्वच्छंदी... मला हे धुंद, उन्मादक वातावरण खूप प्यारं अन् माझ्या पेशालाही खूप पोषक. त्यामुळं मी ही अशी संधी सोडत नाही.

त्या रात्रीही बंजारा हॉटेलच्या त्या पार्टीमध्ये मी पार रंगलो होतो. खरं म्हणजे, कुलदीपसिंगर्जीचं आमंत्रण आलं नसतं तरीही मी या पार्टीला हजर राहिलोच असतो. कारण दिल्हीत आमच्याकडे एक खबर अशी आली होती की कुलदीपसिंगर्जीच्या या पार्टीला तैमूर हजर

रहाणार होता. खरं म्हणजे तैमूरला आमच्यापैकी कुणीच बघितलं नव्हतं. पण अमृतसर, गुरदासपूर येथे पकडलेल्या दहशतवाद्यांच्या कबुलीजबाबात आम्ही तैमूरचं नाव ऐकलं होतं. त्यांच्या शब्दातून तैमूरची जी आकृती डोळ्यासमोर उभी रहात होती ती अंशी : साधारणतः सहा फूट उंच, भरदार छाती, घोगरा, तिखट आवाज, डोक्यावर बारीक केस. बघितल्याबरोबर भीती वाटावी असं त्याचं व्यक्तिमत्व होतं. आंतरदेशीय मार्केटमधून आधुनिक शस्त्रांखे खरेदी करून ती जिथं जिथं गिन्हाइकं असतील त्यांना ती पुरवायची हा त्याचा धंदा; पण अगदी अलिकडच्या बातम्या अशा कानावर येत होत्या की पंजाबी दहशतवादी, मिळो टोळ्या, भारतातले मुसलमान यांना शस्त्रांखे पुरवून त्यांच्या वापराबद्दल त्याने शिक्षणकेंद्रं उघडली होती. इतकंच नव्हे तर, संबंध देशात अराजक माजवण्याचे त्याचे सक्रिय प्रयत्न जोरात चालू होते. गेले काही महिने आम्ही तैमूरच्या मागावर होतो. तैमूर हा कल्पक, बुद्धिमान पण खीच्या बाबतीत मात्र तो सैल होता. आमच्या माहितीप्रमाणे अतिश्रीमंत कुटुंबातल्या तरुणी त्याच्या सहवासात होत्या. कुलदीपसिंगजी व तैमूर यांचे घनिष्ठ संबंध असावेत असा एक आमचा अंदाज. -

कुलदीपसिंगजी आलेल्या प्रत्येक पाहुण्याची जातीनं विचारपूस करत होते. साबणाचे बुडबुडे हवेत तरंगत राहावेत तसे विनोदाचे बुडबुडे वातावरणात उधळले जात होते. हास्याची कारंजी उसळत होती. पुरुषांप्रमाणं ख्रियाही त्यात मुक्तपणे सहभागी झाल्या होत्या.

मी हातात रँयल सॅल्यूटचा ग्लास घेऊन प्रत्येकाशी बातचीत करत होतो आणि प्रत्येक व्यक्तीला निरखीत होतो. तिच्या नकळत... सराइतपणं... तशी आमची नजर रुळलेली असते. ती एखाद्याच्या चेहऱ्यावर स्थिरावली की त्याच्या मनात उतरते व मग आमच्या नजरेच्या स्पर्शाने त्याचं मनसुद्धा थरथरू लागतं.

इतक्यात संगीताची धून बदलली. व्हायोलिन, गिटार, अँकॉर्डियन यांच्या स्वरांचा गोफ हिंदकळू लागला. वाद्यवृंदक त्या स्वरांच्या नादात डोलू लागले. नकळत प्रत्येकाच्या पायाने ठेका

~~~~~  
“ कुलदीपसिंगर्जीच्या पार्टीत मी आज पहिल्यानंच तुम्हांला बघत आहे. आपली व कुलदीपसिंगर्जीची ओळख नवीन वाटत ? ”

“ पार्टी म्हटली म्हणजे प्रत्यक्ष ओळख आहे की नाही हा प्रश्नच येऊ नये. आत्ताचंच बघा ना... माझी नि तुमची ओळख कुठे आहे ?... पण आपण एकत्रच नाचतो आहोत; बोलतो आहोत. ओळख हे निमित्त असतं, असणं हे महत्त्वाचं असतं. ”

“ आपलं नाव ? ”

“ नाव कशाला पाहिजे माहीत असायला ? ”

“ म्हणजे ? ”

“ या संगीताची धून मला अतिशय आवडली. पण मला कुठं समजलं संगीत ? आणि ते समजलं नाही तरी बिघडलं कुठे ? आपणाला एखादी चीज आवडली की तिचा मनसोक्त आस्वाद घ्यायचा. बस्स... म्हणजे आयुष्यातसुद्धा अशी मजा येते सांगू !... हा मंद प्रकाश, संगीताची ही मादक धून औणि या सभोवार जमलेल्या माणसांच्या पावलांत उतरलेला मद्याचा कैफ... यात बेहोष व्हायचं सोडून तुम्ही एकटेच इथे वावरत होता, हे मला खटकलं. ”

“ म्हणजे तुम्हीही एकट्याच होता तर ? ”

“ पण मी एकटी राहू शकले नाही... कारण हे संगीत न् हा मद्याचा कैफ सबंध अंगात भिनत होता व सर्व शरीरभर डिणडिण्या उठत होत्या. म्हणून मी आले. ”

“ इथंच का आलात ? ”

“ मी सभोवार पाहिलं. तुमचं पुरुषी देखणेपण मला आवडलं. चार क्षण मजेत घालवायचे झाले तर जवळीक साजेशीच असलेली चांगली. मी निवडीला खूप महत्त्व देते... ” अन् ती हसली. हळूच. भुरभुरती. तिची ही हसण्याची पद्धत अशी की वाटावं तिच्या पातळ ओठांवरून सावरीचा कापूस अलगद स्पर्शून जात आहे...

आता शब्द थांबले. गुबगुबीत अंगाच्या सशाच्या पिलासारखं बारीकसं हास्य अंग चोरून तिच्या ओठांवर बसलं होतं. डोळे धुंद झाले. शरीर हलकं हलकं झालं. मी तिला जवळ ओढलं. ती मला

~~~~~

बिलगली. काही क्षण असेच गेले. आम्ही बाहेर पडलो व स्वीमिंगपूलाच्या काठावर त्या लॉनच्या हिरवळीवर बसलो. काही न बोलता... एका विलक्षण तंद्रीत... एका विलक्षण बेहोषीत... मद्याचा कैफ व घडू घडू स्पर्शाचा कैफ... कैफात कैफ मिसळत गेला... अन् ती नि मी... मी नि ती... दोघं आम्ही निरनिराळी राहिलोच नाही.

मी तिच्या कानात कुजबुजलो, “आपण वर माझ्या खोलीत जाऊ या.” आणि माझ्या या शब्दांनी तिची तंद्री भंगली. कैफ डुचमळला. काहीशी जाग आली. तिची मिठी सैल झाली व ती हळूच म्हणाली, “नको... नको.”

मी अनावर झालो. मी तिला जवळ ओढली व तिला म्हटलं, “नाही, मी तुला सोडणार नाही.”

ती हळूच माझ्या मिठीतून दूर झाली. सहजतेने ती त्या लोभी स्पशांतून बाहेर आली. मला ते जाणवलं... जाणवलं नाहीही. पण दुसऱ्याच क्षणी दूर होत त्या धुंद आविर्भावातच ती माझ्या कानात कुजबुजली, “आता नको... पुढं कधी तरी...” आणि मला जाग येते न. येते इतक्यात ती दूर गेलीसुद्धा...

मी ह्या बुफे हॉलमध्ये आलो. माझी तंद्री भंगली होती. अजूनही पेले ओठांनाच भिडले होते. मीही एक पेग तोंडाला लावला व सभोवार पाहिलं...

— आणि माझी नजर खिलली ती त्या... त्या समोरच्या व्यक्तीवर. कुलदीपसिंगजी त्याच्याशी बोलत होते. त्यांच्या बोलण्यावरून त्या दोघांची तशी दाट ओळख असल्याचं वाटत होतं. तो सहा फूट उंच, भरपूर केस असलेला... नजर घारीसारखी... छाती रुंद... पहाताच लक्ष वेधून घ्यावं असं ते व्यक्तिमत्व... हा तैमूर असेल का? पण याचे डोळे घारे होते. नाक मोठं होतं; पण व्यक्तिमत्व उमदं होतं. लक्षात राहण्यासारखं होतं. तो उशिरा आला असावा. पण पाहता पाहता तो मिसळून गेला. त्या वातावरणात... त्या आलेल्या पाहुण्यात... जसा काही तो सगळ्यांच्याच परिचयाचा होता. त्याचं

बोलणं, हसणं मोकळेपणाचं वाटत होतं. त्याचं मद्यपान चालू होतं; पण मद्यपान चालू असलं तरी तो ओळखीचा कैफ त्याच्या शब्दात, नजरेत उतरलेला दिसत नव्हता. काही लोक असे असतात की कितीही पेग पोटात गेले तरी जसेच्या तसे असतात. त्यांच्या वागण्यात, बोलण्यात तसूभरही फरक पडत नाही.

मी त्याच्याजवळ गेलो... तसं तो म्हणाला, “आइये आइये साव... आपकी क्या सेवा कर सकता हूँ? ”

“धन्यवाद, धन्यवाद.” मी हसून म्हटलं.

“मधाच माझं तुमच्याकडे लक्ष गेलं होतं. पण तुम्ही अतिशय सुंदर तरुणीबरोबर नृत्य करीत होता. म्हणून मी तुम्हाला डिस्टर्ब केलं नाही.”

मी हंसतच म्हटलं, “तुम्हाला माझा हेवा वाटला नसेल असं वाटतं.”

“Oh...no... no... never. ज्याचं नशीब त्याच्या हातात. पण ज्या वेळी तुम्ही सुंदर तरुण रुग्णीला जवळ घेता त्या वेळी तुम्ही सावध असायला हवं.”

“चुकीचं बोललात.. उलट मी म्हणेन जेव्हा सुंदर रुग्णी तुमच्या मुठीत येते तेव्हा तुम्ही बेभान व्हायला हवं... जसं हे मद्य तशीच ती रुग्णी...”

“Oh... marvellous !”

“By the way... आपलं नाव ? ” मी विचारलं. कारण त्याची बोलण्याची पद्धत अशी की कुणा ऐकणाऱ्याला वाटावं, आपली जुनीच दोस्ती आहे.

“मी माथूर.”

“मी समीर.”

“दिल्लीचे ? ”

“कसं ओळखलं ? ”

“माणसाचा चेहरा पाहिला, त्याचं बोलणं-वागणं पाहिलं की मी केलेला अंदाज साधारणतः चुकीचा ठरत नाही.”

“आपण ?”

“खरं म्हटलं तर मला अमुक असं गाव नाही. आज हैद्राबादला, उद्या मुंबईला, परवा कलकत्त्याला असं माझं चाललेलं असतं...”

“का ?”

“आता का म्हणून सांगू ?” असं म्हणून माथूर हसला व हातातला मद्याचा पेला त्याने ओठांना लावला.

इतक्यात माझ्या कानावर हसण्याचा आवाज आला. मी पाहिलं...

कुलदीपसिंगर्जीनी त्या मध्याच्या माझ्या तरुण स्त्री पार्टनरला डाव्या हातानं जवळ ओढलं होतं व उजव्या हातानं मद्याचा प्याला तिच्या ओठाशी धरला होता. ती नको नको म्हणत होती पण तिला अधिकच जवळ घेऊन बळेच ते मद्य पाजत होते.

माथूर माझ्याकडे पाहून हसला व त्याने पुन्हा मद्याचा घोट घेतला.

कुलदीपसिंगजी तिला बाहेर घेऊन गेले.

माथूरनं चटकन् मद्याचा ग्लास रिकामा केला. माझ्याकडे पाहिलं व दुसरा ग्लास भरून घेण्यासाठी त्यानं बेअरर्ला बोलावतं व त्या ग्लासकडे पहात मला म्हणाला, “मी याची संगत जास्त पसंत करतो... कारण आपण जिच्याशी - चटकन् एकजीव होऊ शकतो अशी ही एकच चीज आहे.”

माझं आता त्याच्या बोलण्याकडे लक्ष्य नव्हतं. कुलदीपसिंगर्जीनी त्या तरुणीला कुठे नेलं असावं, हा एकच विचार माझं मन कुरतदू लागला, त्यांनी तिला मद्य पाजून बळेच आपल्याबरोबर ओढत नेली होती. ती स्वतःहून त्यांच्याबरोबर गेली नसावी. कारण त्यांचा व तिचा एवढा संबंध नसावा, नाहीतर ती सुरुवातीला कुलदीपसिंगबरोबर बोलताना, वावरताना दिसली असती. पण हेही खरं की तिला त्यांच्याबरोबर असलेल्या ओळखीचं प्रदर्शन करायचं नसेल. कारण ती चतुर होती; हे खास. फार चतुराईनं तिनं

~~~~~

आपलं नाव मला सांगायचं टाळलं होतं. का ?... का ?... का ? प्रश्न गूढ होता; पण नेमकी ती माझ्याकडे का आली ? आता माझं पुरुषी मर्दानी व्यक्तिमत्व तरुण स्थियांच्या बाबतीत मोठं आकर्षण ठरतं, हे मी अनुभवलं होतं; पण ज्या तन्हेने ती माझ्याबरोबर समरस झाली होती, ती केवळ बेहोषी नव्हती. कारण माझा एक अनुभव असा की तरुण स्त्री मद्यसेवनानंतरसुद्धा अतिसावध असते. एका ठराविक मर्यादिपर्यंत ती स्वैर रहाते. या तरुण स्त्रीनं माझ्याशी जी सलगी दाखवली होती त्यामागं मद्याचा कैफ असेल, पण मैत्रीच्या भावनेची मागणीही होती. यामुळेच कुलदीपसिंगजींनी तिला बाहेर नेलं ही गोष्ट मला खटकली. कदाचित तिचे स्पर्श माझ्या अंगावर अजूनही ओले ओले असल्यामुळे मत्सराच्या पोटी मला तसं खटकलं असेल. मी त्यांचा माग काढण्यासाठी त्या हॉलबाहेर पडलो. स्वीमिंगपुलाच्या काठावरच्या हिरवळीवर मी वेध घेतला. ती तिथं नव्हती. मी हॉटेलबाहेर येऊन ती आसपास कुठे दिसते का ते पाहिलं. पण छे ! ती कुठे दिसत नव्हती. नंतर निराशेने मी त्या हॉटेलमध्ये जायला लागलो तोच मागाहून माझ्या कानावर हाक आली, “ दोस्त. ”

मी मागे पाहिलं. ती मला हाक माग्न होती. मी थांबलो. मला मनस्वी आनंद झाला. तसं पाह्यला गेलं तर ती मला अनोळखीच होती. तरीपण माझ्या नकळत मी तिच्याकडे ओढला गेलो होतो. तशा पार्टीतल्या ओळखी पार्टीपुरत्याच असतात. एखाद-दुसरी ओळख पार्टी संपल्यावरही जिवंत रहाते. या तरुण स्त्रीचं वागणं मात्र गोंधळात टाकणारं होतं. तसा विचार केला तर ती जवळ होती... आणि लांबही होती. तिच्या मनाचा थांग लागत नव्हता. तरी मला मात्र तिचा सहवास हवाहवासा वाटत होता. मी तिला म्हटलं, “ मला वाटलं, तुम्ही कुलदीपसिंगजींबरोबर गेलात. ”

“ छे ! या मद्याचे अतिरिक्त पेग पोटात गेले की काही माणसं जनावरासारखी वागतात... hate... non-sense ! ” ती संतापलेली दिसत होती.

“ आपण त्या लॉनमध्ये बसू या ? ”

~~~~~

“ अलबत. ”

आम्ही त्या स्वीमिंगपुलाच्या काठावर बसलो. पाण्यात रात्र उतरलेली होती. तिच्या अंगावर प्रकाशाची प्रतिबिंबं दागिन्यासारखी लखलखत होती. काठावर रंगीत दिव्यांच्या रांगा... गोल, आडव्या, उभ्या मिचमिचत होत्या. पाण्यात एखादुसरी रुची पोहोताना दिसत होती. त्यामुळे पाण्याचा तेवढाच भाग खळबळत होता. वेळ कशी प्रसन्न होती.

ती मला घडू बिलगली. मी तिच्या केसांतून बोटं फिरवू लागलो.

“ छान वाटतं ! ” ती बोलली.

“ असंच इथं रहावं असं वाटतं. नाही ? ” मी.

ती यावर हसली; “ ते कसं शक्य होईल ? ”

“ तुम्ही जाणार कधी ? व कुठे ? ”

“ कशाला जाण्याचा विषय काढता ?... हे असंच राहायचं. ”

“ पण रात्र संपणार. ”

“ संपू दे... दुसरी रात्र येणारच ना ? ”

“ म्हणजे प्रत्येक रात्री तू मला भेटणार ?... एखाद्या स्वप्नासारखी ? ”

“ दिवसा भेटले तर आपण रात्र निर्माण करू की... रात्र निर्माण करायला काय केवळ काळोख थोडाच लागतो ? ” ती डोळ्यांतून हसली. गोड.

“ मग काय लागतं ? ” मी तिच्या डोळ्यांना ओठ लावीत विचारलं.

ती फक्त यावर हसली. फुलांच्या पाकळ्यांच्या स्पर्शासारखी. मग ती बोलली, “ आपण जाऊ या. ”

“ का ? ”

“ आपण पार्टीला आलो आहोत. ”

“ मला नाव नाही सांगितलंत ? ”

“ इंद्रा... अन् तुमचं ? ”

“ समीर. ”

आम्ही हॉलमध्ये पाऊल टाकलं अन् समोर माथूर दिसला. मला इंद्राबरोबर पाहून तो हसला. ते हसणं मला पत्रातल्या खोडलेल्या शब्दासारखं वाटलं.

पार्टी पांगली. हॉल रिकामा झाला. मी माझ्या खोलीवर आलो. चांगला मनसोक्त वाँश घेतला व उशावरचा नॉब दाबला. म्युझिक स्नवू लागलं... मला झोप लागली.

मी हैद्राबादमध्येच दोन दिवस मुक्काम केला. कारण तैमूर हैद्राबादमध्येच असल्याची निश्चित खबर होती. माझ्या मनात विचार येत होता, “कुलदीपसिंगजीच्या पार्टीला तो येऊन गेला नसेल ?... माथूर हा तर तैमूर नसेल... ?

मी हॉटेलवर आलो व दिल्लीहून फोन आला, “तैमूर मुंबईत गेलाय. ताबडतोब मुंबईत शोध घ्या. कसूर करू नका... We want him any how !”

– आणि मी लगेच मुंबईत आलो. सगळीकडे संदेश पाठवण्याची व्यवस्था केली. मुंबई पोलीस दिमतीला होतेच. अडचण ही होती की तैमूरला कुणीच पाहिलं नव्हतं. पण असामी खतरनाक होती. बेघूट होती.

मी मुंबईची हॉटेलस् अक्षरशः धुंडाळीत होतो... कुलाबा... लिंकिंग रोड... जुहू पण कुठेच पाऊलखुणा मिळत नव्हत्या. मी निराश झालो होतो. पण प्रयत्न चालूच ठेवले होते.

त्या दिवशी मी ताजकइन व्ही. टी.कडे येत असताना मला टोयोटोमध्ये माथूर दिसला. मी चकित झालो... माथूर ?... इथं मुंबईत ?... मला आता मात्र वाटायला लागलं की माथूर हाच तैमूर असावा... तैमूरचं वर्णन माथूरशी बरंचसं जुळत होतं... कुलदीपसिंगजीशीही त्याचे घनिष्ठ संबंध होते. मग कुलदीपसिंगजी नि इंद्रा यांचे काय संबंध ? ...छे ! इंद्रा तशी नसावी... सोफिस्टीकेटेड सोसायटीमध्ये ती वावरत असावी, वाढली असावी. इंद्राविषयीचा तो

विचार मी झटकून टाकला... हा विचारच मला अमंगळ वाटला...
कारण इंद्रा माझ्या मनात भरली होती... मला ती आवडली होती...

मी माझी मोटरबाइक त्या टोयोटो मागाहून सोडली. मी
टोयोटोमागं काही सुरक्षित अंतर ठेवून माथूरचा पाठलाग सुरु केला...
वरळी... माहीम... बांदरा... सांताकूळ... अंधेरी... ती मोटार कुठंच
थांबेना. मला वाटायला लागलं की पोलिसांची मदत घ्यायला हवी
होती. कारण तैमूरवर अखेरची झेप टाकताना कडवा प्रतिकार होणार हे
निश्चित... मी माझ्या पिस्तुलाचा सेफटी कॅच काढून टाकला. कारण
वेळ पडली की पिस्तूल उडवायला अडथळा नको.

टोयोटोन मालाडवरून वळण घेतलं... ती पुढं कुठं जात असेल
याचा मला अंदाज येईना. मी अतिसावधपणे माथूरचा पाठलाग
चालवला होता. माथूर हा तैमूरच असावा याची मला आता खात्री
वाटत होती. अखेर ती टोयोटो गोराई बीचवर असलेल्या 'नाइटिंगेल
हॉटेल' समोर येऊन उभी राहिली. द्रायव्हरन दरवाजा उघडला व माथूर
बाहेर पडला. त्याने हॉटेलच्या रिसेप्शनिस्टकडे चौकशी केली व तो
तसाच तिथं उभा राहिला. त्याच्या चेहन्यावर निराशा दिसली. तो
कमालीचा अस्वस्थ झालेला दिसला. तो बाहेर आला... थांबला.
त्याची नजर चौफेर फिरत होती. कुणाची तरी तो प्रतिक्षा करीत असावा
हे खास. आता प्रवेशद्वारापासून काहीशा दूर अंतरावर उभं राहून
प्रवेशद्वारावरच त्यानं आपली नजर रोखली होती. मी त्याच्या प्रत्येक
हालचालीवर लक्ष ठेवून उभा होतो.

इतक्यात एक सफेत फियाट हॉटेलसमोर उभी राहिली... काय
आश्वर्य?... त्या फियाटमधून इंद्रा बाहेर पडली.

मला धक्काच बसला. माझं कुतूहल शिगेला पोचलं. माझ्यासमोर
एक अनपेक्षित नाट्य घडत होतं... व त्याचा मी साक्षीदार होतो...

मी पहात होतो... इंद्रानं काळसर रंगाचा फरकोट घातला होता.
त्या लोकरीच्या काळ्या कॉलरमध्ये तिची मान पुरी झाकोळली होती.
ती कमालीची सुंदर दिसत होती. मोटरमधून वेगाने आल्यामुळे तिचे
केस सैल झाले होते व केसांची झुलपं तिच्या तांबूस गोऱ्या कपाळावर

~~~~~  
भुरभुरत होती.

तिने इकडेतिकडे न पहाताच उंच टाचांच्या बुटांचा आवाज करीत काऊंटरवरून आपल्या खोलीची चावी घेतली व ती जिना चदू लागली. मागोमाग तिला चाहूल न लागू देता माथूर जिने चदू लागली.

मी लगेच मॅनेजरकडे गेलो. माझं कार्ड दाखवलं व इंद्राच्या खोलीची दुसरी चावी घेतली त्यांच्या मागोमाग जिने चदून वर गेलो. पहिल्याच मजल्यावरच्या कोपन्यात तिची खोली होती. तिनं ती उघडली व ती आत गेली. काही वेळानं माथूरनं बेल दाबली. खोलीचा दरवाजा उघडला व चित्याच्या चपळाईनेच माथूरने खोलीत झेप घेतली. व त्यानं धाडकन त्या खोलीचा दरवाजा बंद करून घेतला.

मी बाहेरून कानोसा घेतला व हळूच आवाज न करता दरवाजा उघडला. आत पाऊल टाकल्याबरोबर एक अरुंद पॅसेज होता व त्याच्या उजव्या हाताला टॉयलेट होतं. मी त्या टॉयलेटच्या भिंतीला चिकटून उभा राहिलो. एक हात रिव्हॉल्वरवर ठेवला व ऐकू लागलो...

माथूर चढ्या आवाजात बोलत होता...

“ ओळखलंस ? ”

“ नाही. ”

“ तू मला ओळखतेस. ”

“ नाही. ”

“ मला तैमूरचा पत्ता हवा आहे. ”

“ मला माहीत नाही. ”

“ तुला माहीत आहे. ”

“ No... no... never. ”

“ खोटं बोलू नकोस... तो कुलदीपसिंगच्या पार्टीला हैद्राबादला येणार असं वाटलं होतं... पण तो फिरकला नाही... ”

“ तैमूरचं वेळापत्रक मला माहीत नाही. You get out... ”

“ तैमूरचा पत्ता मिळाल्याशिवाय मी इथून जाणार नाही. ”

“ मी सांगितलंय तुला... मला तैमूरचा पत्ता माहीत नाही. तुला धक्के मारून बाहेर काढावं लागेल. ”

~~~~~

“ एवढी सोपी गोष्ट नाही ती... तैमूरला दहा लाख रुपये पोचते करून अजून स्टेनगन्स् रिव्हॉल्वर्स, ग्रॅनेटस् आम्हाला मिळालीच नाहीत. त्याने आमचा विश्वासघात केलाय... आमचे सगळे प्लॅन्स फसले... ”

“ ती तुम्हाला मिळणारही नाहीत. ”

“ का ? ”

“ तैमूर मेला... यापुढं कुणालाच दिसणार नाही ”

“ झूट... खोटं... ”

“ ओरडू नकोस... you get out... ”

“ तू खोटं बोलतेस... मला त्याचा ठावठिकाणा हवा... नाही तर मी तुला शूट करीन, ” असं म्हणतच त्याने आपलं रिव्हॉल्वर काढलं.

मी लागलीच पुढं झालो. तो पाठमोरा उभा होता. मी रिव्हॉल्वर त्याच्यावर रोखून ओरडलो, “ हॅंडस् अप मि. माथूर. ”

त्यानं रिव्हॉल्वर खाली टाकलं व मागं वळून पाहिलं आणि त्याच्या तोंडातून आश्चर्योदगार बाहेर पडला... “ कोण तुम्ही !... समीर ! ”

मी तिला पोलीस स्टेशनला खाली फोन करायला सांगितलं व त्याला त्यांच्या ताब्यात देऊन मी तिला विचारलं, “ तैमूर खरोखरच मेला ? ”

“ होय. ”

“ तुला काय माहीत ? ”

“ मी त्याची मैत्रीण. जीवाभावाची. आमचं लग्न नाही झालं. पण लग्नाच्या बायकोसारखेच आमचे संबंध होते. आम्ही एकत्रच राहत होतो. ”

मी अवाकू झालो. मी तिच्याकडे पहातच राहिलो.

“ तो कधी मेला ? ”

“ आठदहा महिने झाले. अफगाण-पाकिस्तानच्या सरहदीवर तो मारला गेला... पण त्याच्या मृत्यूची बातमी मी बाहेर पडूच दिली नाही.

त्या दिवशी कुलदीपसिंगजी त्याचाच पत्ता विचारायला मला बाहेर घेऊन गेले होते. त्यांनी मला भरपूर दारू पाजली होती. त्यांना वाटलं मी नशेत बोलेन... पण मी सावध होते. थांगपत्ता लागूच दिला नाही. त्याच्या मृत्युनंतर त्याचा शस्त्रं पुरवण्याचा धंदा मी पुढं चालू ठेवला... त्याच्याच नावावर... त्याच्या नावाचा, त्याच्या दरान्याचा, दहशतीचा मी पुरेपूर उपयोग क्रूरन घेतलाय... मी अमाप पैसा मिळवलाय... खरंच, मी त्याच्यावर मनःपूर्वक प्रेम केलं... न विसरता येण्यासारखी आसामी ! बेछूट... ताठ... बेडर... I miss him... "

ती गप्प.झाली. तिच्या डोळ्यांच्या काठावर पाण्याचे थेंब उभे राहिले. मी तिच्याकडे पाहातच राहिलो... ती पुढं म्हणाली,

" ...त्याच्या सहवासात घालवलेले दिवस मी विसरणंच शक्य नाही. आज-उद्या त्याच्या मृत्यूची बातमी बाहेर येईल. आणि मग मी निश्चितपणे सांगते की एक दिवस I will be shot dead... "

-आणि ती हसली... मंदपणेच...

मला वाटलं, तिच्या डोळ्यांच्या काठावरचं ते पाणी ओठांतून हसत होतं...

– आनंद रेगे
(‘झुबेदा’ या कथासंग्रहातून)